

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΓΑΜΟΥ

Ποταμόπλοια/24

Η μετάφραση της Ιστορίας ενός γάμου,
εκδόθηκε με την οικονομική αρωγή της NORLA

GEIR GULLIKSEN

Η ιστορία ενός γάμου

Historien om et ekteskap

© Geir Gulliksen and H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo 2015

Published by agreement with Copenhagen Literary Agency ApS, Copenhagen.

© για την ελληνική γλώσσα 2019, Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ

Επιμέλεια: Δημήτρης Αθηνάκης

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δάφνη Κουγέα

Σελιδοποίηση: Βίβιαν Γιούρη

Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ

Ξενοκράτους 48, 106 76 Αθήνα, τηλ. 210 7231271, fax 210 7254629

www.potamos.com.gr, info@potamos.com.gr

ISBN 978-960-545-120-2

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, κλήσις και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κωρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

GEIR GULLIKSEN

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΓΑΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΝΟΡΒΗΓΙΚΑ
Σωτήρης Σουλιώτης

 ποταμός

ΑΘΗΝΑ 2019

1.

— Θα μου πεις για μας;

— Για μας;

— Να μου μιλήσεις σαν να μην ήξερα τίποτα.

— Ήμασταν ζευγάρι.

— Ναι. Και;

— Ήμασταν γυναίκα και άντρας. Ήμασταν παντρε-
μένοι.

— Και ύστερα;

— Ήμασταν μητέρα και πατέρας. Είχαμε παιδιά
μαζί.

— Δεν λέω αυτό. Πες για μας. Τι έγινε μ' εμάς;

— Ζούσαμε μαζί.

— Προσέχαμε ο ένας τον άλλο;

— Τι εννοείς; Ναι, φυσικά.

— Όμως μια μέρα.

— Όμως μια μέρα τι; Να πω γι' αυτό;

— Πρέπει να μου πεις τι έγινε μ' εμάς. Δεν το κατα-
λαβαίνω.

— Ούτε εγώ μπορώ να πω ότι το πολυκαταλαβαίνω.

— Δεν θα μου πεις δηλαδή;

- Δεν νομίζω ότι μπορώ. Όχι δεν θέλω, δεν μπορώ.
— Να το πω εγώ τότε; Θα το πω εγώ.

2.

Πρέπει να σκεφτώ πώς ήταν εκείνο το φθινόπωρο, μία απ' τις μέρες προτού γίνουν όλα αυτά. Εκείνη βρισκόταν στη δίνη της ζωής, μπορούσε να μπει σε κάθε χώρο και σε κάθε κατάσταση. Τα σώματα ολόγυρά της ήταν ένα φιλικό δάσος, κινούνταν ανάμεσα σε όλα, μπορούσε να μιλήσει με οποιονδήποτε. Είχε πάντα μακριά μαλλιά, αλλά, αφότου με γνώρισε, τα έκοψε και τα σκούρυνε. Κάθε βράδυ κοιμόταν γυρισμένη στο πλάι, με το χέρι κάτω απ' το μάγουλο. Εγώ ξάπλωνα πίσω της, κοιμόμασταν γυμνοί, την κρατούσα αγκαλιά, εκείνη ένωθε το ζεστό μου κορμί στην πλάτη της. Τη νύχτα δεν υπήρχαμε παρά μόνον εμείς, το πρωί ξυπνούσαμε ο καθένας στη δική του πλευρά στο κρεβάτι. Την ξυπνούσα εγώ ή τα παιδιά. Οι χώροι ήταν φωτεινοί, οι φωνές ήρεμες. Για πολύ καιρό δεν υπήρχε άλλος τρόπος να το θυμηθώ παρά σαν μια αναπάντεχη ευτυχία που δεν την άξιζα. Καθόμασταν σε ένα οβάλ τραπέζι, δανικό σχέδιο, από ατσάλι και λευκή φορμάικα. Το τραπέζι παραήταν ακριβό για μας εκείνο το Σάββατο που το αγορά-

σαμε, αλλά το συνηθίσαμε, τα χρέη μας μεγάλωσαν και δεν το σκεφτόμασταν. Καθόμασταν σ' αυτό το τραπέζι πρωί και βράδυ, τα παιδιά έκαναν εκεί τα μαθήματά τους. Αργότερα παραήταν μεγάλο, το πήρε εκείνη και η καινούργια κουζίνα όπου το έβαλε ήταν μικρότερη. Στο τέλος το πούλησε και τώρα το έχουν στο σπίτι τους άλλοι. Το τραπέζι ξεκίνησε καινούργια ζωή, όπως όλα τ' άλλα που μοιραζόμασταν οι δυο μας. Εκείνη έκανε ποδήλατο κάτω από φωτεινές κορυφές δέντρων. Ανάσαινε με ανοιχτό στόμα. Ανέβαινε τρέχοντας τα σκαλιά κάθε φορά που πήγαινε σε ένα από τα άλλα πατώματα, και αυτό συνέβαινε συχνά. Ποτέ δεν έπαιρνε το ασανσέρ, δεν άντεχε να μένει ακίνητη. Εκείνο το πρωί έκανε διάλεξη στους υπαλλήλους ενός υπουργείου. Πήγε καλά, ένιωθε ότι την παρακολουθούσαν (τα πρόσωπά τους τεντώνονταν προς το μέρος της σαν πράσινα φυτά προς το φως). Μετά ο διευθυντής του τμήματος Επικοινωνίας ήθελε να κάνει νέα συμφωνία μαζί της. Συμφώνησαν να επικοινωνήσουν με μείλ. Και μετά, φεύγοντας από εκεί, ένας άντρας την έκανε να σταθεί, χωρίς εκείνη να καταλάβει γιατί. Στάθηκε να τον περιμένει, εκείνος άνοιξε δρόμο ανάμεσα στους συγκεντρωμένους ενώ την κοίταζε, την κρατούσε εκεί με το βλέμμα. Τα μάτια του είχαν κάτι, κάτι πράο και επίμονο, γεμάτο σιγουριά και αναζήτηση, εκείνη δεν ήξερε τι ακριβώς ήταν. Ακόμη κι όταν όλα είχαν τελειώσει, δεν μπορούσε να το εξηγήσει στον εαυτό της και σίγουρα δεν μπορούσε να το εξηγήσει σ' εμένα.

Ήταν ψηλός και ξεχώριζε εύκολα, αλλά όχι επειδή ήταν ψηλός. Είχε μακρόστενο πρόσωπο, τα μάτια του ήταν λίγο λοξά, είχε ανεπαίσθητες γρατσουνιές στο δέρμα, ίσως είχε σπυράκια στην εφηβεία. Δεν ήταν ιδιαίτερα όμορφος, φαινόταν, ακόμη και για μένα που δεν ήμουν και ο πιο αντικειμενικός παρατηρητής. Υπήρχε όμως μια ανεξήγητη έλξη στα μάτια του· ή στο χαμόγελο· ή στο πώς έριχνε το κεφάλι λοξά. Εκείνη στεκόταν και περίμενε να έρθει κοντά της κι εκείνος χαμογελούσε καθώς την πλησίαζε, έσπρωχνε μεθοδικά και αποφασιστικά όσους έβγαιναν από την αίθουσα. Εκείνη ένιωσε να ζεσταίνεται, δεν ήξερε γιατί. Αμέσως μετά στάθηκαν και κοιτάχτηκαν κι εκείνη ήλπιζε το πρόσωπό της να δείχνει μια προσδοκία γεμάτη σκέρτσο: άραγε τι ερχόταν να της πει; Το πρόσωπό της θα του έλεγε ότι κάτι την μπλόκαρε και ότι δεν ήταν σίγουρη για τι την ήθελε, αλλά ότι πρόθυμα και νηφάλια θα το δεχόταν, ό,τι κι αν ήταν αυτό. Εκείνος άρχισε να μιλάει. Κάτι για την προοπτική της λαϊκής υγιεινής, ακριβώς αυτό που την ενδιέφερε πιο πολύ. Είπε κάτι που θα μπορούσε να το είχε πει κι εκείνη, όμως εκείνος το είχε πει λίγο καλύτερα, έτσι της φάνηκε. Ή μήπως όχι; Αυτό που είπε εκείνος φάνηκε λίγο άκυρο, σαν να έκανε προσπάθεια να ακολουθήσει τη δική της οπτική, αλλά δεν μπορούσε απόλυτα, διότι δεν ήταν σε θέση ν' αφήσει κατά μέρος τη δική του. Το τελευταίο ήταν παρερμηνεία, δεν χρειάζεται να μου πει κανείς τίποτα, το βλέπω και μόνος μου. Αντίθετα, εκείνη έβρισκε τις απόψεις του εποικοδομη-

τικές, πρωτότυπες. Εκείνος βγήκε μαζί της, κατέβηκαν μαζί τις σκάλες. Πήγαν στο ποδήλατό της και συνέχισαν να μιλούν, ενώ εκείνη το ξεκλείδωνε και ετοιμαζόταν να φύγει.

Μετά συνέχισε με το ποδήλατό της αργά μέσα στους δρόμους, θα πήγαινε στο γραφείο, δεν βιαζόταν. Όλα ήθελαν να της φανερωθούν εκείνο το μεσημέρι, οι φλαμουριές ή τα σφεντάμια, δεν την ένοιαζε τι ήταν, μια καρακάξα που κουνούσε χαριτωμένα την ουρά της, φρέσκο φύλλωμα που θρόιζε σ' έναν κατά τ' άλλα ανεπαίσθητο αέρα. Ένωθε καλά. Της άρεσε ο εαυτός της και η ζωή της. Όλα όσα ήταν ζωντανά ανοίχτηκαν μπροστά της, απ' όπου κι αν ερχόταν εκείνη.

Δεν φοβόταν τίποτα.

Κάποτε ήταν νέο κορίτσι, τώρα ήταν μεγάλη γυναίκα. Ήταν είκοσι πέντε χρονών όταν με γνώρισε, πάει πολύς καιρός από τότε, και εγώ ήμουν λίγα χρόνια μεγαλύτερός της.

Τη φώναζα Τίμι. Το όνομά της ήταν άλλο, ένα συνηθισμένο κοριτσίστικο όνομα που δεν της άρεσε πολύ. Και ένα βράδυ, τους πρώτους μήνες αφότου τα φτιάξαμε, ήμασταν ξαπλωμένοι στο κρεβάτι στο παλιό της σπίτι και βλέπαμε στην τηλεόραση μια ταινία με τον Τίμι την ακρίδα, ένα νορβηγικό παιδικό. Βασικά δεν βλέπαμε, ήμασταν στο κρεβάτι ώρες, είχαμε σηκωθεί να φάμε και μετά ξαναγυρίσαμε στο κρεβάτι, ήμασταν τόσο χαμένοι ο ένας στον άλλο, στο τι μπορούν να κάνουν τα κορμιά μας μαζί, και χρειαζόμασταν ένα